

Lukáš Bolek, 17 rokov, Veľký Grob

Mier príde aj sám

V zamatovej starej miestnosti bez okien sedeli v červených čalúnených kreslách piati ufúľanci – dôležití muži v oblekoch – a pofajčievali cigary, pili len to najlepšie. Od smradu, čmudu a čiernych myšlienok plných pokrytectva, zla, sebeckosti a mocibažnosti by normálnemu človeku – slušnému, pracovitému a priateľskému – došlo v momente zle. Títo sa v tom naopak vyžívali. Päť krvilačných beštíí. Každá hrabúca len za seba, nikdy nehľadiaca na nič iné. Len na seba. Vždy len na seba.

Tak si ich predstavme:

Mocný, ktorý vždy dostane, čo chce;

Prispôsobivý, ktorý sa zvezie na úspechu mocného;

Tvrdohlavý, ktorý znesie utrpenie, aby dosiahol svoje;

Krutý, ktorý nikdy neprehrá a

Nepredvídateľný, ktorý vždy zamieša karty.

Osud všetkých závisí len od toho, ako sa títo zhýralci dohodnú. A ich dohoda závisí len na ich ľstivosti, prefíkanosti, aktuálnej nálady, množstva vypitého alkoholu alebo len vrtochoch hociktorého z nich.

Aj preto tu dnes sedia. Zase sa chystajú roztrhať beztak rozpáraný svet. Bežný človek môže len dúfať, že aspoň jeden z nich dostal tentokrát rozum.

No rozum je výsada, za ktorú sa trestá.

„Tak,“ začal Mocný.

„Čo tým myslíš?“ vyštekol po ňom Krutý.

„Myslím, že chcel len začať,“ podotkol Prispôsobivý.

„Začať? O čo by chcel on začať? Keď začnem ja, vtedy sa len začne,“ zhúkol Nepredvídateľný.

„Nemá zmysel...“ rozbiehal sa Tvrdohlavý.

„Tak teda odíď!“ opäť zrúkol Krutý.

Nemá zmysel predstierať, že by táto debata nasledujúcu hodinu či dve niekam viedla. Naopak, neslušnosť a hrubosť naberala na obrátkach každou prázdnu fľaškou kvalitného pitia. Kým sadla noc, naši páni už ležali v kreslách pokrútení ako hady, pripravení na ďalší deň začať „rokovať“ odznova. Na dnešné zážitky si do konca života nespomenú.

Dni sa míňali a deň čo deň prebiehal v rovnakom devalvujúcom rytme. Prázdne fľašky a škatuľky od cigár nahrádzali plné a naši páni sa ešte stále nedostali k meritu veci – každý mal svoje vlastné, samozrejme. No keďže na to, aby sa zhodli piati ľudia, z ktorých chce každý niečo iné, treba aspoň trocha ľudskosti, ktoré im všetkým dovedna chýba, musel prísť iný krok. A ten aj prišiel.

Spojenectvá. Spojenectvá, ktoré nedrží pokope láska, priateľstvo či spoločný dobrý cieľ, ale len vypočítavosť, zdanlivé bezpečie a ochota podraziť druhého hneď, keď nebude potrebný.

A tak sa spriahol Mocný s Prispôsobivým, Krutý s Nepredvídateľným. Len Tvrdohlavý ostal visieť vo vzduchu. To bolo ale najväčšie tabu.

„Musíš niekam patriť!“ skríkol Mocný.

„Inak ťa rozmetáme na kusy. Sám si nepomôžeš,“ zasmial sa Krutý.

„Neviem či som tentokrát ochotný. Naposledy to trvalo dosť dlho. A následky...“ nedopovedal Tvrdohlavý.

„Čerta starého s následkami,“ zabrdol Nepredvídateľný, „následky budú pre jednu stranu dobré, pre druhú zlé. Musíš si vybrať, ku ktorej chceš patriť!“

„Alebo si ťa rozpolíme a bude pokoj!“

„Ale kto a kedy zaručí mier?“ dostal zo seba Tvrdohlavý.

„Mier príde aj sám!!!“ zvolali ostatní štyria zborovo.

Tvrdohlavý nemal na výber, aspoň tak sa to môže zdať. Mohol zvoliť medzi tým, čo je správne a medzi tým, čo je ľahké.

Čo volíme my?

Keď po X rokoch vošli do tej istej miestnosti piati muži, zhodou okolností sa volali rovnako ako tí predtým len boli o pár rokov mladší, usadili sa do čalúnených červených stoličiek.

Otvorili fľašky.

Zapálili cigary.

Po sto rokoch ich vystriedali tí istí páni.